

[Brorsen.]

dens Tegn, at vi skal over Sundet, naar vi har Brug for ny Kapital, og det er maaske alligevel et Bevis paa, at det finansielle Styre i Sverige har været af en noget lodigere og bedre Karakter end det, vi har været undergivet her i Danmark.

Dernæst vil jeg sige, at til Trods for Optagelsen af dette Statslaan paa 65 Mill. Kr. saa har vi i Øjeblikket ingen Kassebeholdning. Den er ganske vist positiv efter de Transaktioner, der har fundet Sted, men den er meget ringe, og vi har jo en stor løs Gæld, som ogsaa Finansministeren oplyste, en løs Gæld, der bestaar af Skatkammerbeviser og Bankgæld, i alt til et Beløb af 120 Mill. Kr., og vi har Udsigt til, ja, vi har Vished for, at 1937—38, naar vi tager alle Paragrafferne i Betragtning, yderligere vil belaste Finanserne, og derfor er der, naar man endelig skal stille et Horoskop for Fremtiden, absolut Sikkerhed for Stigning i Skatterne og Stigning i Statsgælden.

Finansministeren oplyste, da han var inde paa sine finansielle Betragtninger — og det var jo et lille Lyspunkt —, at af Forøgelsen af den ekstraordinære Indkomstskat, der jo gaar til forskellige Formaal, og som man egentlig havde beregnet skulde være paa ca. 20 Mill. Kr., kan han nøjes med 15 Millioner. Det blev øjeblikkelig slaaet op af Regeringspressen: Sikken en Finansminister vi har her i Landet, han stillede i Udsigt i sin Tid, at der skulde bruges 20 Mill. Kr., og nu viser det sig, at man kan spare 5! Ja, de er nøjsomme fra den Side, det maa man sige! Ministeren har naturligvis hverken gjort til eller fra, om der skulde bruges 20 eller 18 eller 15 Millioner, som det nu blev Tilfældet.

Men hvad vil der saa komme senere? Det var jo et ikke uberettiget Spørgsmaal, der blev stillet til Finansministeren fra Salen. Der er jo ingen Tvivl om, at naar der nu bliver „disket op“, som det er forudsagt af en socialdemokratisk Rigsdagsmand, og alle de smaa — og naturligvis ogsaa enkelte større — lækre socialdemokratiske Retter bliver sat paa Bordet, saa vil Udgifterne yderligere stige, og de 5 Millioner vil komme igen som Krav paa anden Maade, ja, der bliver sikkert Tale om et meget større Tal.

Naar man taler om Statsgælden, er man altid tilbøjelig til at sige: Ja, ja, men saa maa vi ogsaa huske paa — det var det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch ogsaa inde paa —, at vor Balance bliver efterhaanden bedre, for vi samler jo paa Aktiver. Jeg kan huske, at baade det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og jeg, jeg tror, det

var i 1934, var inde paa dette Problem, og der er vist ogsaa Grund til at gøre en Bemærkning om det i Dag. Hvad er det for Aktiver, vi samler paa? Har de nogen videre Betydning i Retning af at give Forrentning i kommende Tider? Nej, for de allerflestes Vedkommende ved vi jo udmærket godt, hvordan det gaar. Før eller senere skal vi til at foretage meget store Afskrivninger. Det er jo egentlig fænomenalt, hvilke Beløb der gaar til Erhvervelse af Aktiver netop paa det Finanslovsforslag, vi har faaet forelagt, naar vi f. Eks. ser paa Statsbanerne. Alene til Statsbanerne er der Tale om et Beløb paa 36 Mill. Kr. Ganske vist er der saa det at bemærke, at de 15 Mill. Kr. er til Storstrømsbroen, men det er et betragteligt Beløb, der bliver tilbage. Jeg synes rigtignok, at der bliver en meget stor Opgave for Finansudvalget — om det magter den, ved jeg ikke —, nemlig at gennemgaa hele den lange Række af Udgifter, der er Tale om her, og som man altsaa kalder at forøge vore Aktiver. Der er, naar vi ser tilbage paa, hvorledes det er gaaet, her et maskeret Underskud. Man taler om Overskuddene paa Finanslovsforslaget, men her er der i Virkeligheden et maskeret Underskud — derom er der ikke Tvivl —, fordi disse Aktiver ikke vil komme til at give videre Forrentning.

Naar man saa endelig fra den Side kommer i nogen Vanskelighed med at forklare den økonomiske Kurs, har man Tilbøjelighed til at vende tilbage til den Tid, Venstre havde Regeringsmagten, og det blev ogsaa pligtskyldigst nævnt af Finansministeren, idet han gik tilbage til 1920—24, og der udbryder Finansministeren saa: da stiftede vi Statslaan til ganske anderledes store Beløb, end der nu er Tale om. Ja, hvorfor? Det var rart nok at faa en Forklaring fra den Side. Vi har forklaret det saa tidt: Naar der ude paa Møder bliver Tale om dette Spørgsmaal, søger man fra Socialdemokratiets Side at drukne det i Grin; idet man stoler paa, at de Tilhørere, man har, ikke kan kontrollere de Tal, der nævnes. Men naar man spørger, hvorfor der blev laant i 1920—24 i ret stor Udstrækning, maa Svaret blive, at det hænger sammen med, at vi maatte vedgaa Arv og Gæld efter den radikale Regering, der havde bragt Udgifterne op til ca. 600 Mill. Kr. Det er klart, at da der kom et Vendepunkt, da Gullaschtiden var forbi, da Indtægterne svigtede og vi stadig stod med mægtige Udgifter, maatte der en Overgangstid til, hvor man nødvendigvis maatte ty til Laan. Finansministeren burde, naar han endelig vil vende